

Sorsdöntő napok következnek, adtam hangot kételyek és fenntartások között reménykedésemnek egy héttel ezelőtt ugyanitt. Most lehangoltan a sorsdöntés távolodására, sőt elmaradására figyelmeztetek. Amikor a múlt kedden a magyar lehetőségek és a rendszerváltás lehetőségében reménykedtem, még előtte voltunk a péntek délutánra hirdetett Fidesz tömeggyűlésnek, Orbán beszédének. Ebben a napban, az előzményeiben és a kettős töltéseiben benne volt a rendszerváltási váltófutás startpisztolyának eldörrenése. Most aztán neki nemcsak a hazug, kommunista és álnok liberális nemzetközi érdeket kiszolgáló kormánynak, hanem a kormányfő bűneit magukra húzó pártoknak, az egész nómenklatúrás elitnek, Orbán nem is annyira régi szavaival a „luxusprofit” bandájának. Rendszerváltást, kormánybuktatást, új választásokat, alkotmányozó nemzetgyűlést követeltek ott a téren akkor már több napja nemcsak a „tériek”-nek nevezett bizonytalan politikai egzisztenciák, hanem az odakerült Fidesz-képviselők, Fidesz közéleti szereplők, jeles értelmiségiek. Minden erre mutatott: a Fidesz megkapta a támogatást az államfőtől, aztán teljesítette az ügy érdekében a megintő kérését is, és bement az Országházba, sőt szavazott is. Kimerítette az összes tőle elvárható parlamentáris lehetőségeket, hogy aztán délután – mindent „megadva a császárnak” – nekimenjen a vastagjának, a rendszernek.

Ez a remény egészen Orbán beszédéig élt. Amikor aztán Orbán csak azt harsogta el többször is, minden beszédszakaszában középpontba helyezve, hogy „győztünk, barátaim!”, és még új előrehozott választásokat sem kívánt, sőt még a szakértői kormányt is félig-meddig mellőzve hajlandó volna elfogadni egy másik, MSZP által delegált miniszterelnököt. A lelkes tüntető, különösen aki nem egy pártért jött el a tüntetésre, hanem egy ügyért, a nemzet, a magyarság ügyéért, úgy érezhette, hogy becsapták. A térről távozók szemében meg is jelent ez az enyhe csalódottság. Nem ezt várták. Mire hazaértek, talán addig is eljutottak, hogy nem erre van szükség.

Orbán a Fidesz elnökeként, a pillanatnyilag legtámadottabb politikusként kezdte el a beszédét, és az EDU, azaz az Európai Néppártok alelnökeként fejezte be. Szakadatlan gyűléseket helyezett kilátásba, békés tüntetéseket délután öttől hatig, s megnevezte az első három öt követő szónokot. Áder, Navracsics, Kövér. Feladatot viszont nem jelölt ki senki számára. Sem maguknak, képviselőiknek és politikusoknak, sem a közönségnek. Nincs szó útelzárásról, vidéki megmozdulásokról, noha ilyeneket még rendezhetnek, nincsen szó polgári engedetlenségről, alkotmányozó nemzetgyűlésről, semmilyen fizikai, vagy valamit megtagadó ellenállásról, hanem csak a pusztá megjelenésről és a Fidesz nyújtotta együttlétekről. Az EDU alelnöke nem támadhatja azt a rendszert, amelynek egyik megteremtője. Még akkor sem, ha rendszere gyatra, és a magyarság végzetét jelenti. Minden nap egy beszéd, hozzá körítésnek részben magyar népi zenéből, részben angolszász elemekből szerkesztett műsor. Első nap elénekeltették a Lili Marlene című angol dalt, amely a Wehrmachtnak is indulójává lett a II. világháborúban, s ezért éneklése évtizedeken át tilos volt hazánkban. A dal szép, érzelmes, benne van a heteroszexuális szerelem minden áhítata. A közönség túlnyomó része azonban már német katonanótaként nem ismerte, és ezután is valószínűleg csak a homokosok fognak tiltakozni, tekintettel arra, hogy a meleg viszony az érzelmek ezen hőfokát nem ismeri, ennél fogva ez számukra kirekesztés. Nem így az Árpád-sávós zászlók lobogása, az ellen az egész liberális sajtó tiltakozik, és akit csak lehet, ezek miatt akarnak – a buzik is a képernyőn – sarokba szorítani. Ez mindazoknak a liberálisoknak és zsidóknak, akik nincsenek kint a téren, sérti az érzékenységet. Sok Árpád-sávós zászló lengedezett és lengetődött kint, de nem annyi, mint amekkora felháborodást miatta a bértollnokok felmutatnak. Az Árpád-sávós zászló most válik szimbólummá, hogy a tévészékházra is kitzúzte egy azóta valószínűleg letartóztatásban

lévő felkelő. (Képzeljük el Baló Györgyöt, amint el kell viselnie, hogy egy fél éjszaka Árpád-sávós leng a székházon, amelyben ő a millióit havonta felszedi.) A tiltakozás azonban korántsem csak a zászló egykori nyilas alkalmazásba vétele miatt dűl, hanem a magyar jelleg miatt. Mondjuk inkább, a mélymagyar jelleg miatt. Az Árpád-ház miatt, amely tudvalevően a XVIII. századi zsidó beözönlés előtt, azaz még az elfelejtendő múltú hazában volt címertartozék. A magyar dicsőség évszázadaiban. A magyarság magyarsága miatt. A tiltakozás a sok ezer piros-fehér-zöld lobogónak is szól, csak azt nem merik szidalmazni. Vajon miért hozzák ki az emberek ezeket a zászlókat? Azok, akik az Árpád-sávós miatt háborognak, tudják. Az nem tetszik, ami miatt kihozzák. (A zászlókkal különben sincs baj, ha tőlük veszik az anyagot.) De a zászlók, valljuk be, ellentétben állnak a színpadról felhangzó szónoklatokkal is, amelyekben a magyarság megnevezése finoman el van kerülve, és maga Orbán is többnyire az országot buzdítja, amelyben nem mindenki magyar, és főként nem magyar érzelmű. A lobogók erős nemzeti felindulást, magyarságot képviselnek lent a téren, a színpadról ezt a hangulatot óvatosan kiszolgálják, de leginkább csitítják. Orbán és a Fidesz valamilyen elvárást teljesítve nagyon óvakodik attól, hogy a megmozdulásoknak nemzeti, netán nacionalista jelleget adjon. A kommunisták és Gyurcsány elleni fellépésnek sincs nemzeti tartalma. Pozitívista a Fidesz-tüntetés: csak az számít, ami kétségtelen tény: hazudott, mennie kell. Kárt okoz először a gazdaságnak, aztán az életszínvonalnak, aztán a szakmáknak, s csak egészen a háttérben búvik meg, hogy a magyarság megsemmisítésére tör. Pedig ez az igazság, fellázadni emiatt kellene. Ez volna az a felsőbb, magasabb rendű ok, ami miatt polgári engedetlenséget, fizikai ellenállást, netán forradalmat lehetne előbb előkészíteni, aztán kirobbantani és alkalmazni, ami miatt félre lehetne tolni a parlamentarizmust, amire most már Gyurcsány hivatkozik. Ez a helyzet legnagyobb képtelensége. Most már azok hivatkoznak a demokráciára – ami nincs –, akik nemcsak egész előéletükben elvetették és pártidiktatúrát gyakoroltak, szovjet demokráciát, hanem egész rendszerváltás alatti tevékenységükkel szabotálták is. De a Fidesz is hazudik, mert úgy tesz, mintha csak most tudta volna meg, hogy Gyurcsány és a kommunisták, valamint a liberálisok folyton és céltudatosan hazudtak és hazudnak, most az őszödi beszéd után. Ez nevetséges. A kommunisták 1917 óta, a magyar kommunisták 1919 óta hazudnak, véres a kezük, és hazudtak 45–46-ban, hazudtak 1956-ban, és hazudtak 1989–90-ben is, és folyamatosan hazudnak most is. S a Fidesz ezt nem azért nem tudja, mert fiatal hozzá, hanem azért, mert nem akarja tudni. Vagy azért, mert nem engedik neki, vagy azért, mert így célirányosabb, és így könnyebben hatalomra kenik, mint egy tapasztalat. Reméli.

Egy héttel ezelőtt az a várakozás erősödött meg bennem, hogy a Fidesz és Orbán talán szakít ezzel a hamis politikával. Orbán azonban nem lépett ki a rászabott liberális és európai-amerikai keretek közül, mint a Likud testvérpártjának illedelmes főszónoka, csak a „győztünk”-kel hangolgatta fel a tömeget. Bevonulásakor roppant erős Viktor! Viktor! fogadta, amely még akkor is sokat ígért, ha klakkerek kezdték, mert a tömeg is átvette és szívből mondta. A beszéd elhangzása után viszont nem volt Viktor-Viktor, sőt a taps is oly gyér volt, hogy Kerényi gyakorlott színházi füle meghallotta a bukást jelentő udvarias tapsot, ami azt jelenti, hogy nem szabad a vasfüggönyt leereszteni, mert úgysem hívják ki elé a főhőst, és mindenki hazamegy. Gyorsan zenét keverték be a méregdrága szerkezetbe.

A magyar parlamentarizmus kiürült. Már legalább háromszor egyoldalú médiatámogatással, kirekesztéssel, pokoli anyagi egyenlőtlenségekkel és bizonyított választási csalásokkal lett megválasztva a valószínűleg előre kijelölt győztes. Ezt maga a választási bizottság, az előző is elismerte a 2002-es választásokra vonatkozólag, amikor a csalás tényeit csak a választások

után két évvel hozta nyilvánosságra. Ezt a parlamentarizmust csak a hatalombirtokosok, a nemzetközi nagytőke és a magyar zsidóság militáns részének képviselői védik, mert ez szolgálja demokráciaként a hatalmukat. Ez fedezi a vagyonukat, amelyet raboltak, ez biztosítja számukra a magas állások javát, az intézmények szolgálatát és a kizsákmányolást.

A magyar parlamentarizmus kiürült, mert az Országgyűlés rossz törvényeket hoz, mert a rendszer egy erősen fogyatékos alkotmány alapján működik, mert az elit és az idegenek, a zsidók szükségletei mindent megelőznek a törvényhozásban is. Ez az Országgyűlés változtatta meg a népszavazási törvényt a NATO-csatlakozásról döntő szavazás előtt. Leszállították a részvételi határt. Most már alapvető sorskérdéseket úgy is el lehet dönteni, hogy a társadalom fele nem is szavaz. Ez maga a történelmi képtelenség. A rendszer előidézett egy óriási népi közönyt, beletörődést, helyt-helyt nihilizmust, és demokráciának nevezi magát. Látták, hogy ötven százalék semmiképpen nem megy el az ügydöntő népszavazásra, nosza, az engedelmes Ház leszállította az érvényességi küszöböt. Ugyanígy történt az európai csatlakozás idején is. Kevesebb szavazó döntött a csatlakozásról, mint amennyi most elment az önkormányzati választásra. A médiatörvényt képtelen megváltoztatni az Országgyűlés. Vajh miért? Irakban katonáink voltak, Afganisztánban katonáink vannak, ott újjáépítenek – röhej –, milliárdokat áldozunk, vajh miért? Hol van a parlament, amelyik megállítaná?

Évről évre olyan költségvetések készülnek, amelyek a köz javát nem szolgálják. Az Állami Számvevőszék még ezek betartását is megkifogásolja. Fűtyülnek rá. A parlament tehetetlen. Az Országgyűlést senki sem veszi komolyan, csak ilyenkor, amikor a reneszánsz elit érdekeit bújtatják mögé. Most Kuncze és az egész média, az egész ATV, Cion minden bölcse – van ám sok, nem csak négy sajtóklubos – körömszakadtig ragaszkodik hozzá. Vajh miért? A Fidesz meg a békés mivoltot hangsúlyozva tüntet, pontosan október 23-áig. A rendszeren belül. Vajh miért?

Most határnyitás kellene. Oda kellett volna menetelnie Orbánnak és vele a szép tömegnek a rendszer határához, és a szögesdrótot legalább egy helyen felvágni. De, ha enyhébben fogalmazzuk meg, s elismerhetjük, hogy szögesdrót nincs – még –, akkor azt a képet alkalmazzuk, hogy a sorompót fel kellett volna hajtani. Kézzel. Legalább jelképesen.

El kellett volna kezdeni valamit. Nem a pártépítést, hanem valami magyar ügy szolgálatát. Csak a pártépítést vitték ki az utcára, gondolatot nem hoztak magukkal.

Magyarországon reménytelen dolog a kijeveihez hasonló narancsszínű sálas forradalmat játszani. Budapest nem Kijev. Még nem az, de Odesszához már nagyon hasonlít. Nekünk itt Ukrajnát utánoznunk történelmi képtelenség. Amellett hogy nem is érdemes. Hiszen ma már Kijevben is újra Janukovics a miniszterelnök és többé-kevésbé Putyin az úr. Az USA és a Soros Alapítvány adta a pénzt a kijevei „demokratikus forradalomhoz” – Istenem, vértelen forradalom Ukrajnában, ahol kétszáz év óta mindennaposak a véres pogromok és a leszámolások...–, de vajon a budapestihez ki adja a pénzt és miért? Szemben áll a magyar vérmérséklettel.

Budapesten békés tüntetéssorozatot hirdetni, októberben. A Fidesz-hívek még egy-két estén kötelességszerűen kimennek, csápolnak, aztán majd össze-összetűznek a teret előbb elfoglaló önjelölt csoportokkal, akik vésszesen ritkulnak, de minél inkább ritkulnak, a ravasz média annál nagyobb teret ad nekik. A lényeg az, hogy a rendszerrel, az úgynevezett demokráciával és az úgynevezett parlamentarizmussal ne történjék semmi. Apró kis gondot majd még október 23-a fog okozni. Furcsa lesz, ha a Fidesz tüntetőként már nem lesz ott, s távolról nézi – békésen –, hogy a hazug Gyurcsány tiszteletére felvonják az állami zászlót. Mi van itt, Uramisten!

A Soros Alapítvány valóban állhat a budapesti Kijev-forradalom mögött. Az egésznek a hosszú távú célja lehet az összekevert, teljesen elerőtlenedett és minden nemzeti tartásától

megfosztott, valójában nemzeti középosztály nélküli társadalom megteremtése. Mert ha ez a megmozdulás most elbukik, ha akár nagykoalíció jön ki belőle – aminek már vannak jelei –, akár Gyurcsány fennmaradása, az olyan elkeseredést vált majd ki nemcsak a volt tüntetőkből, hanem az egész nemzetből, amely elkeseredés nagyobb lesz a december 5-inél is. A nagykoalíció végleg kimos minden magyarságot a magyarságból, és ha pedig úgy hozza a sor, 2010-re a Fideszből is. 2010-ig ez a kormányzat mindent elad, a reneszánsz burzsoázia mindent megszerez, a magyar földet átjátsszák idegen kezekre, de az MSZP-nek semmi esélye sem marad újra kormányra kerülni. Jöhet a Fidesz, amelyet most herélnek ki, hogy akkor megbízható lehessen.

Cél lehet emellett a nemzet kettészakítása: legfelül az uralkodó elit, a betelepülés után, a föld birtokbavétele után megerősödött és megvastagodott zsidó réteggel, és alul a plazás, bamba tömeg, amely pontosan arra megy, amerre terelik. A globalizmusnak ugyanis olyan társadalomra van szüksége, amelynek nincs középrétege, különösen nemzeti érzelmű nincs. Ez lehet Soros György-érdek, ez megérhet a Világbanknak néhány millió, akár milliárd dollárt. Végül is egy országot kap érte, amely addig tüntet, amíg bele nem rokkan.

Aki pedig kételkedik és túlzást lát ezekben az elképzelésekben – néha magam is megborzadok tőlük –, az gondoljon arra, hogy Bagdadot olyan szárnyas bombákkal is bombázták, amelyek befordultak az utcákon, és külön köszöntek Szaddám híveinek, s külön a kurdoknak, valamint arra, hogy két német nőt úgy szabadítottak ki a tálibok fogságából, hogy az úrből lehallgatták mobiljukat, és meghatározták azt a sivatagi pontot, ahol terelték őket teveháton. Ha ezt ma a technika tudja, mit tud az ember, aki ezt kitalálta? A társadalom-összezavarás ma tudományos megalapozottságú. A szavaknak minden héten más értelmük van. Őszödött az úrből hallgatták le? Soros-pénzen? Azért ilyen jó a felvétel minősége?

Most tehát két kérdés marad nyitva: kinek lesz haszna abból, ha Gyurcsány Soros- akaratra végül is eltakarodik, és az, hogy Soros György mikor szólal fel a Kossuth téren? A színpada már ott van, sokan várnak egy jótevőre, sokan csodára, és a menóra is ott van már.